

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R.**, so sídlom v K., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. D. B., so sídlom v K., adresa pre doručovanie: K., proti povinnej **M. P.**, bývajúcej vo F., toho času v M., o **vymoženie 33,46 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 5 Er 399/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 1. júla 2011 sp. zn. 15 CoE 25/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením z 18. novembra 2010 č.k. 5 Er 399/2010-10 exekučné konanie v časti trov rozhodcovského konania 230 € zastavil a trovy exekučného konania v zastavenej časti súdnej exekútorke JUDr. E. B. nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom tohto konania je vymoženie istiny 33,46 € s príslušenstvom a trovy rozhodcovského konania 230 € (na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu so sídlom v Košiciach z 8. marca 2010 sp. zn. 2 C 436/2009). Povinná bola rozhodcovským rozsudkom zviazaná aj na zaplatenie trov rozhodcovského konania na základe položiek 1, 2, 3, pásma 8 sadzovníka trov rozhodcovského konania, ktorý tvorí prílohu č. 2 rozhodcovského poriadku Arbitrážneho súdu v Košiciach. Rozhodcovský rozsudok vo svojom odôvodnení však tieto trovy bližšie nešpecifikoval a nepredložil ani uvedenú prílohu. Navyše výška rozhodcovských trov je v hrubom nepomere k výške istiny, ktorú prevyšujú viac ako šesťnásobne, a preto sú

v rozpore s dobrými mravmi. To je teda dôvod pre zastavenie konania (v časti) s odkazom na § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. K zastaveniu konania súd v časti trov rozhodcovského konania pristúpil aj bez návrhu, prihliadnuc na skutočnosť, že súd môže kedykoľvek zastaviť exekučné konanie, ak dospeje k záveru, že rozhodcovský rozsudok má nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. O trovách exekučného konania v zastavenej časti súd analogicky rozhodol v zmysle § 200 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok).

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávnenej uznesením z 1. júla 2011 sp. zn. 15 CoE 25/2011 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci je poisťná zmluva zmluvou spotrebiteľskou, pričom ide o štandardnú formulárovú zmluvu. Navyše dodal, že pre skúmanie neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve je právne irelevantné, že podnetom na takéto preskúmanie je porušenie povinnosti zo strany povinnej. Odvolací súd nepopiera právo oprávnenej na vymoženie dlžnej sumy, avšak pri zachovaní všetkých práv spotrebiteľa zakotvených tak vo vnútroštátnom, ako aj v európskom práve. Nič nebráni oprávnenej domáhať sa svojich nárokov na všeobecnom súde za predpokladu, že celá rozhodcovská doložka je neprijateľnou. Súd prvého stupňa za v rozpore s dobrými mravmi považoval priznanie trov rozhodcovského konania, s čím sa odvolací súd stotožnil. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Ak tomuto kritériu časť rozhodcovského rozsudku nevyhovuje, prieči sa dobrým mravom. Samotné zakotvenie rozhodcovskej doložky v poisťných podmienkach sa javí ako neprijateľné, preto za také je potrebné považovať aj náklady súvisiace s rozhodcovským konaním. Napriek tomu, že súd prvého stupňa nepodrobil súdnej kontrole celú rozhodcovskú doložku, je potrebné považovať za vecne správne aj rozhodnutie o zastavení exekučného konania v časti trov rozhodcovského konania, keďže k takémuto rozhodcovskému konaniu vôbec nemalo dôjsť. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť

súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 237 písm. a/ a f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. Oba exekučné sudy dospeli k nesprávnemu právnemu záveru o rozpore priznaných trov rozhodcovského konania s dobrými mravmi. Rovnako oba exekučné sudy dospeli k záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, ktorý je právne nesprávny. Uviedla, že oprávnená postupovala v súlade s uzavretou rozhodcovskou doložkou, keďže iný, než rozhodcovský súd nemal právomoc v tejto veci rozhodnúť. Oprávnená vymáhala dlžnú sumu v súlade s právnymi predpismi a v žiadnom prípade sa nejednalo o konanie proti dobrým mravom. Nemôže sa teda dovolávať porušenia dobrých mravov ten, kto sám porušil svoje povinnosti zo zmluvného vzťahu a sám porušil tieto dobré mravy. Každý, kto poruší svoju povinnosť, musí znášať aj náklady, ktoré sú s porušením jeho povinnosti spojené. Argumentácia súdu je neprijateľná, pretože bremeno (finančné) za vymáhanie svojich práv presúva na oprávnenú, aj keď k porušeniu povinností došlo na strane povinnej. Navyše oprávnená uviedla, že na rozdiel od všeobecných súdov, ktorých chod je financovaný zo štátneho rozpočtu, arbitrážny súd zo štátneho rozpočtu financovaný nie je. Prípadný rozdiel medzi výškou poplatkov je teda odôvodnený aj tým, že tieto poplatky sú odmenou za výkon činnosti rozhodcovského súdu a sú používané na zabezpečenie financovania fungovania arbitrážneho súdu, ktorý nie je napojený na štátny rozpočet. Nepriznanie náhrady trov konania, ktoré oprávnenej v súvislosti s vymáhaním vznikli, je porušenie jej práv a to bez ohľadu na to, či je povinná spotrebiteľom alebo nie. V predmetnej veci je totiž rozhodcovská doložka jednoznačne dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Tvrdenia súdu o tom, že rozhodcovskú doložku si povinná osobitne nevyjedнала sú tvrdeniami nepodloženými, nemajúcimi žiadnu oporu v skutkovom stave. V doplnení dovolania navyše oprávnená poukázala na to, že rozhodnutie súdov považuje za nedostatočne odôvodnené, pretože nie je z nich zrejmé, prečo sudy považujú priznané trovy za v rozpore s dobrými mravmi. Podotkol, že ak exekučný súd vykonáva dokazovanie za účelom, či sú splnené predpoklady na vydanie rozhodnutia podľa Exekučného poriadku, musí sa v takomto prípade v súlade s 122 ods. 1 O.s.p. nariadiť pojednávanie. Exekučný súd nie je oprávnený rozširovať svoju právomoc a rozhodovať vo veciach, na ktoré nie je v zmysle zákona oprávnený. V zmysle zákona nie je exekučný súd oprávnený preskúmať rozhodcovskú doložku, a preto nemôže vysloviť jej neplatnosť.

Povinná sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie oprávnenej podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka vady v zmysle § 237 písm. b/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani dovolací súd.

Oprávnená vo svojom dovolaní namietala vadu v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v občianskom súdnom konaní súdy (okrem iného) preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka právomoc súdov v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im, že v rozpore so zákonom preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, na čo nemali právomoc. Dovolateľka tak namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o námietku, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov súdov oboch stupňov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založili svoje rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012 sp. zn. 4 Cdo 11/2012).

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Oprávnená v dovolaní ďalej namietala, že súdy jej v konaní odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V súvislosti s tým najmä skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu upravenú v ustanoveniach § 120 až § 136 O.s.p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh. Vzhľadom na to sa toto oboznamovanie s obsahom listín, posudzovanie splnenia podmienok konania a tiež predpokladov, za ktorých možno vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávnenej a povinného. Táto námietka dovolateľky je vzhľadom na uvedené nedôvodná.

Dovolací súd ďalej k námietkam dovolateľky pre úplnosť uvádza, že pokiaľ oprávnený/á v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012).

Dovolací súd pripomína, že Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-40/08 vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL. v. Christina Rodríguez Nogueira* vyslovil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, ako aj to, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky. Podľa názoru zaujatého týmto súdnym dvorom sa má Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Dovolací súd ďalej skúmal, či postupom súdov v danej veci (keď súd prvého stupňa žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia nezamietol podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale konanie zastavil podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z.) nebola oprávnenej odňatá možnosť realizovať tie procesné oprávnenia, ktoré zodpovedajú štádiu exekučného konania, do ktorého sa toto konanie dostalo, teda či týmto postupom nebola oprávnenej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V prejednávanej právnej veci tým, že súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie podľa § 42 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. uznesením (v časti), proti ktorému je prípustné odvolanie, ktoré aj bolo podané a vec bola prejednaná odvolacím súdom, bola zachovaná zásada dvojinštančnosti konania. Účastníci neboli ukrátení na svojich procesných právach v porovnaní so situáciou, ak by súd postupoval v zmysle ustanovenia § 44 ods. 3, 4 Exekučného poriadku, pretože proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je síce prípustné odvolanie, no proti uzneseniu o následnom zastavení exekučného konania (po právoplatnosti uznesenia, ktorým bola žiadosť zamietnutá), odvolanie prípustné nie je.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu nezistil, že by oprávnenej nejakým závadným procesným postupom súdu bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných jej procesným predpisom. Vo vzťahu k oprávnenej nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti pred ním konať, týmto postupom nedošlo ani k porušeniu zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania.

Dovolací sa ďalej zaoberal námietkou dovolateľky, či rozhodnutia súdov nižších stupňov sú dostatočne odôvodnené, preskúmateľné (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Po preskúmaní veci však dospel k záveru, že táto námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o úplnosť zistenia skutkového stavu veci, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu vykonaného dokazovania.

Záverom dovolací súd pre úplnosť k námietkam dovolateľky ohľadne právneho posúdenia veci uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Prítom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová